

til og mest af Alt havde Brug for. Det Skib, vi her faae, er et Skib, som vi ganske vist haabe ogsaa maa være brugbart, men Detailtegningerne ere ikke udførte, og der er endnu ikke foretaget Prøver med Hensyn til, hvorledes Pandset skal være, og det forekommer os, at det ikke i og for sig kan stilles ved Siden af det Skib, som vi mest havde ønsket. Det bliver mere et Slags politisk Skib, om jeg saa maa kalde det, og saa er det i høj Grad det Skib, som Folkethinget har ønsket. Det kan ikke negtes, at, naar vi ere gaaede saa langt ned, som vi her ere gaaede, kommer der tilsidst et Punkt, hvorom jeg saa maa sige Raalmodigheden brister, og ved Universitetet er det os umuligt at se, og jeg tør paaftaa, at Ingen, som har mindste Kyndighed i Regnskabsvæsen, kan mene, at det er en Position, som i nogenomhelst Maade kan være en Forbedring fra det i Folkethinget foreslaaede, at man tillader Universitetet at laane de Penge, som det skal bruge til at dække sit Understud. Ethvert fornuftigt Mennecke veed jo dog godt, at Ens Status formindskes ligesaa vel, naar man laaner paa sine Papirer, som naar man sælger dem, og ved Tilspøiselen om, at Laanet skal være rentebærende og opsigeligt, er det jo saa klart som muligt paavist, at Forskjellen er aldeles intetsigende. Det bliver endnu klarere derved, at Ingen jo hidtil har betvivlet, at Kultusministeren var berettiget til efter Positionen paa Finantsloven i de foregaaende Aar at laane Pengene til Dækning af Universitetets Understud. Det er slet isølge Statsregnskabet. De Penge, som Universitetet er kommet til at mangle, ere laante hos Kommunitetet, og Ministeren vilde altsaa i Henhold til Positionen, som den var, være berettiget til fremdeles at laane Pengene. Jeg ser altsaa ikke, at der vindes det Allermindste ved, at det udtrykkelig siges, at Dækningen kan ske ved Laan. De — jeg veed ikke, om jeg maa kalde dem saa — Fantasier, som den ærede Ordfører kom med, om hvor let man kan stryge et Laan, ere i Virkeligheden vistnok grundede i, at han ikke veed, at man naturligvis ligesaa let som at stryge et Laan, man har gjort hos Statskassen, kan faae Papirer, der ere folgte til Statskassen, tilbage fra den. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører tænkte paa Sorø Akademi og det Laan, som det kongelige Theater fik derfra, men der var jo dengang ikke Tale om at stryge et Laan. Der blev ligefrem fra Sorø Akademi udbetret Statsobligationer for det Beløb, som Theatret skulde bruge, og de bleve saa fra Statskassen givne tilbage til Akademiet til Dækning af Gjælden. En slig Udlevering kan naturligvis ogsaa ske her. Vi betragte det, der her er foreslaaet, som en overmaade lidet fyldestgjørende Løsning af det Universitetsspørgsmaal, som vi have kæmpet for. Vi havde ment, at

naar vi vare gaaede saa vidt i vor Smødekommen som den ærede Landskingsmand for Bornholm (Falleisen) om kort Tid vil paa vise ved Motiveringen af den Indstilling, han har gjort, og som oprindelig var foreslaaet af alle os, der hørte til Øpire i Fællesudvalget, saa vare vi naaede til den yderste Grændse. Men jeg skal ikke negte, at det idetmindste forundrer mig, at den Stilling, der forekom mig at være fast og sikker, blev forladt af nogle af dem, der hidtil have hørt til den Gruppe, hvortil vi Andre høre. Vi havde den Overbevisning, at, naar vi holdt fast allesammen paa de overordentlig moderate og insødekommende Forslag, vi havde stillet, skulde det vanskeligt kunne tænkes, at man fra det modsatte Parti negtede at gaa ind paa den, og vi mente ialtsald, at skulde det Uventede indtræffe — der var Ingen, som i Dieblisset kunde sige, at det vilde have indtruffet — havde vi med fuldstændig rolig Samvittighed kunnet stemme for disse Forslag, som jeg her nævner. Men efterat Nogle, som alt antydet, havde sluttet Overenskomst med Modpartiet og vare gaaede ind paa Forslag i den Retning, som nu ere komne frem, saa maatte ethvert Saab om, at det, som vi 16. oprindelig havde holdt paa, og som det ærede Medlem for Bornholm endnu holder paa, vilde blive vedtaget i begge Thing, briste. Under disse Omstændigheder have vi ikke bristet os til at indtage nogen særskilt Stilling og at fastholde disse Punkter. Vi have været nødte til at opgive denne Position, som i og for sig synes os moderat og holdbar, og ogsaa af formelle Grunde bleve vi tvungne til i Fællesudvalget at tiltræde de Indstillinger, som Flertallet i Fællesudvalget havde gjort. Jeg veed ikke, om jeg tør sige, at jeg vil kunne anbefale Thinget nu at stemme derfor, men jeg drifter mig i hvert Fald ikke til at fraraade Nogen at stemme for Fællesudvalgets Indstillinger.

Falleisen: I hvad jeg skal tillade mig at udtale for det høie Thing, ønsker jeg ikke at berøre de 14 Punkter. Det er jo bekjendt, at de have været vedtagne tidligere i begge Thing, at de i Folkethinget ikke ere vedtagne sidste Gang, formentlig for at man kunde have nogle tilsyneladende Indrømmelser, — saaledes opfatter idetmindste jeg det —, og at der fra Øpires Side er tilbudt Venstre ikke at tage dem op og fra Venstres Side er tilbudt Øpire at tage dem op; disse Punkter kunne og bør saaledes rent holdes udenfor Debatten.

Under den tidligere Forhandling her i Thinget er det udtalt fra forskjellige Sider, at man ansaa den Opfattelse af de tre Stridspunkter, som Landsktinget havde, for den rette. Det er tillige blevet udtalt, at, om man end